

maste in till hst, dock knappast helt, och sedan i en vid båge utåt höger. Nedre delen av bst är emellertid vittrad eller förstörd; den skäres av en spricka i berget, och ristningen upphör strax nedanför denna.

5—8 **hiok** återger fsv. *hiogg* 'högg'. 9 **r** är första runan i ordet *runar* 'runor'. Man bör då förutsätta, att 1—4 **sbun** innehåller subjektet i satsen, namnet på den person, som har huggit runorna. Skulle det möjligen kunna vara en förkortad skrivning av namnet *Æsbiorn* Äsbjörn?

Det finns, så vitt jag förstår, inga skäl att misstänka, att ristningen icke skulle vara äkta, m. a. o. att den skulle vara tillkommen i senare tid. Den var, då den av mig första gången undersöktes, täckt av samma hårda stenlav som berget i övrigt, och det fanns i ristningslinjerna icke ett spår av sentida huggning. Försök visade, att huggning i berget gav en färsk yta, som vida skilde sig från patinan i de ristade runorna.

451. Hova, Odensala sn.

Litteratur: B 172, L 555. Ransakningarna 1667—84; J. Hadorph, *Resejournal* 1682; J. Peringskiöld, *Monumenta* 3, bl. 143; UFT h. 2 (1872), s. 47.

Avbildning: J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 172).

»I Hoffva hos Johan Pedersson Skattebonden finnes Een Runsteen i Kiellarmuren», meddelas i *Ransakningarna*. Runstenen var i själva verket endast ett fragment. Hadorph antecknar under sin resa: »Hofva by ett lijtet stycke i en källaremur.» På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* finnes anteckningen: »Hofva källar svala» (B 172: »Hofva källare svala», L 555: »Hofva källare»). Senare uppgifter saknas, och fragmentet synes vara förkommet.

Fragmentets storlek ungefär $0,90 \times 0,75$ m.

Inskrift (enligt B 172):

... **ir** ⁵ **stain** ¹⁰ **bru** ...

... [æft]ir Stæin bro[ður] ...

»... efter Sten, (sin) broder ...»

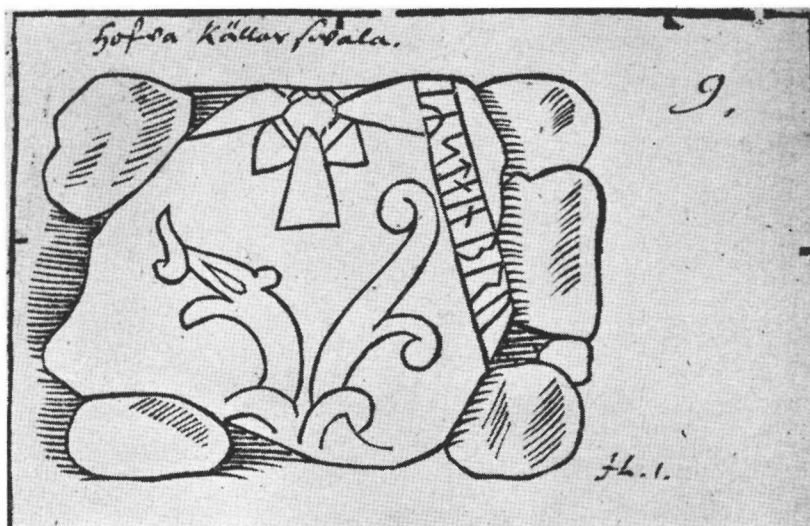

Fig. 159. U 451. Hova, Odensala sn. Efter B 172.